

gaard, min ærede Meningsfælle Hr. Fr. Andersen (Holbæk A.) og til Dels ogsaa det ærede Medlem Hr. Christmas Møller har kritiseret, behøver jeg for saa vidt ikke at dvæle særlig udførligt ved, det karakteriserer og dømmes sig selv. Det er det endelige Vidnesbyrd om, hvor langt ude i Reaktion Venstre er havnet paa Arbejdsspørgsmaalets Omraade, endnu længere end selve Arbejdsgiverforeningen, endnu længere end deres politiske Meningsfælle Hr. Langkjær.

Naar det ærede Medlem Hr. Slesbager udtalte, at det kun var, hvad Partier tidligere havde krævet, og henviste til Tobaks- og Skotøjsloven af 1923, tager det ærede Medlem fuldstændig fejl. Jeg har her Loven af 1923, og det ærede Medlem vil der se, at der stilles Betingelser baade til Arbejdsgiverne og til Arbejderne i Skotøjsindustrien, han kan læse § 2 igennem, han vil da se, at der stilles meget detaljerede Betingelser ogsaa til Arbejdsgiverne i denne Industri. Endelig vil det ærede Medlem vide, at i Tobaksindustrien blev ingen Betingelser stillet. Heller ikke til Arbejderne, saa det ærede Medlems Udvikling er altsaa fuldkommen ukorrekt.

Det ærede Medlem Hr. Dahlgaard karakteriserede dette Forslag fra Venstre; maa jeg kun tilføje, at det er jo et lovgivningsmæssigt Diktat af Arbejdslønnen. Da jeg saa dette Ændringsforslag i Underudvalget, sagde jeg straks: „Har man faaet Arbejdsgiverforeningens Samtykke dertil, har man faaet De samvirkende Fagforbunds Samtykke dertil?“ Man har bebrejdet os Tanken om obligatorisk Voldgift i Sommer i en ganske ekstraordinær Situation; kun for denne ene Gang, kun i dette konkrete Tilfælde kunde vi tænke os obligatorisk Voldgift for at bringe Samfundet ud af en Samfundskalamitet. Hvad er det, Venstre her foreslaar. Det er, at Lovgivningen griber ind i Arbejdsforholdene, at Lovgivningen dikterer Lønnen for almindeligt, normalt Arbejde uden at spørge Arbejdsgiverforeningen, uden at spørge Fagforeningerne, med Fare for at denne Indgriben fra Lovgivningsmagts Side i Arbejdsforholdene kan medføre Konflikter af den videst rækkende Art. Det er noget ganske enestaaende, noget ganske uhørt, et Krav, som ogsaa Ordene „den sædvanemæssige Løn“ tydeligt nok viser, er ensidigt vendt mod Arbejderne og kun mod dem, medens Venstre i 1923 rettede sine Krav i Skotøjsindustrien ikke blot mod Arbejderne, men ogsaa mod Arbejdsgiverne, hvad § 2 i den Lov tydeligt nok viser.

Det ærede Medlem Hr. Dahlgaard rejste ganske kort et Spørgsmaal, om Tegl- værksindustrien og Cementindustrien, der endnu ikke har nedsat Produktpriserne, og bad Regeringen og Finansudvalget have Opmærksomheden henvendt paa dette Forhold, idet disse Industrier nyder Statsstøtte indirekte, nemlig Fragtgodtgørelse. Jeg kan svare det ærede Medlem, at hvad han ønsker, er allerede sket, for i Formiddag har jeg haft et Samraad med Finansudvalget, hvor vi netop har drøftet dette Forhold.

Ordføreren (Fr. Andersen [Holbæk A.]): Jeg vil blot gøre et Par Bemærkninger til de Udtalelser, som den ærede Ordfører for Mindretallet fremsatte. Det ærede Medlem spurgte overfor en Bemærkning, jeg havde fremsat, at vi heller ikke indenfor Fællesudvalget mødte en mildere Luftning, om jeg havde troet, at man skulde gaa ind i Fællesudvalget og der faa sin Villie. Denne Bemærkning om en mildere Luftning sigtede naturligvis ikke til, at jeg for mit Partis eller for mit personlige Vedkommende ventede at møde Forstaaelse, men den sigtede til, at hvis der skulde være nogen Sandhed i, at Sagen var havnet der, hvor den besindige og rolige Overvejelse finder Sted, kunde jeg ikke vel tænke mig andet, end at man der paa den mørke Baggrund, som de forhaandenværende Forhold tegner, havde Evne at se paa den sagligt.

Naar det ærede Medlem Hr. Slesbager videre anførte, at jeg havde fremsat nogle Udtalelser om, hvad Landstinget burde være, vil jeg dertil sige, at noget saadant har jeg ikke givet Udtryk. Jeg har sagt, at man ynder at kalde Landstinget det roligt overvejende og besindige Ting, og jeg har sagt, at hvis „roligt overvejende“ skal forstaas derhen, at man giver sig overmaade god Tid, vil jeg ikke have noget at indvende mod den Betegnelse, men jeg har noget at indvende imod, at Landstingets Holdning i denne Sag kan betegnes med Udtrykket Besindighed. Skulde jeg udtale mig om, hvad Landstinget burde være, maatte det blive i Retning af, at jeg ønskede dette Tings Forsvinden, ønskede det borte, fordi det, hvad der ogsaa er kommet for Dagen i dette Spørgsmaal, er en Hindring for, at der overhovedet kan arbejdes.

Saa tillod det ærede Medlem Hr. Slesbager sig at hævde, at Venstres Standpunkt var Saglighed. Det ærede Medlem vendte sig meget stærkt imod, at jeg har paapeget og paa ny vil fastholde, at det har været partipolitiske Hensyn, der har